

Arrest

**nr. 66 333 van 8 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorpje Tanar, in het district Khas Kunar van de provincie Kunar. Volgens uw verklaringen zijn enkele van uw familieleden lid van de Taliban. Enige tijd geleden sloot ook uw broer zich aan bij deze beweging en een aantal jaren geleden is hij bij gevechten om het leven gekomen. Uw vader was eveneens bij de Taliban en heeft eveneens het leven verloren tijdens gevechten. Uw oom wilde dat ook u zich aansloot bij de Taliban. Op een nacht toen u niet thuis was, niet lang na de dood van uw vader, kwam deze oom naar uw huis. Hij vroeg uw moeder aan u te vertellen dat u naar zijn huis moest gaan. U wilde zich echter niet bij de Taliban aansluiten. Omdat u vreesde onder dwang de Taliban te moeten vervoegen, besloot u Afghanistan te ontvluchten. Op 23 mei 2008 kwam u in België aan en de volgende dag vroeg u een eerste keer asiel aan. Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u een taskara voor en een foto van uw overleden vader. Op 17 september 2008 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

in uw zaak. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep op 20 november 2008 (arrest RvV nr. 18934). Het beroep dat u instelde tegen dit arrest werd door de Raad van State verworpen op 14 januari 2009. Op 6 januari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde naar aanleiding van deze aanvraag in werkelijkheid niet steeds in Kunar te hebben verbleven, maar te zijn opgegroeid bij uw tante in Paghman. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek is uw tante overleden en keerde u terug naar Kunar. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden op 20 januari 2009. Op 28 januari 2009 diende u een derde asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legde u een brief van uw dorpshoofd en een brief van uw districtshoofd voor, waarin wordt bevestigd dat u in uw dorp/district woonachtig was. U legde eveneens een attest voor waarin verschillende dorpshoofden uw afkomst uit Tanar attesteren. Op 14 oktober 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw zaak. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in beroep op 29 januari 2010 (arrest RvV nr. 38 028). U nam deel aan een hongerstaking en diende een vierde asielaanvraag in op 24 december 2010. U blijft bij de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerdere asielaanvragen, maar voegt eraan toe dat u veel zaken in het eerste gehoor niet gezegd heeft of vergeten bent, daar de smokkelaar u vertelde het niet te zeggen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen engageerde zich om uw dossier opnieuw te bekijken. Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legt u een Afghaans paspoort voor en een attest van de ambassade dat duiding geeft over de gebruikte naam op uw paspoort, alsook de kopieën van drie brieven die u reeds neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U slaagt er niet in elementen aan te brengen die een ander licht zouden werpen op de in de door het CGVS genomen en door de RVV bevestigde beslissingen in het kader van uw eerdere asielaanvragen.

U verklaarde bij uw tweede asielaanvraag de waarheid te hebben gezegd (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 3). U houdt dan ook vol dat u geadopteerd bent door de zus van uw vader toen u klein was en dat deze tante overleed, waarna u naar Kunar trok, de plaats waar uw biologische ouders zouden geleefd hebben (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 4). Afgezien van het feit dat reeds in het kader van uw derde asielaanvraag terecht werd geoordeeld dat zelfs indien u voorheen in Paghman zou hebben verbleven en nadien slechts twee jaar in Kunar redelijkerwijs van u kan verwacht worden dat u toelichting geeft over verschillende aspecten met betrekking tot Kunar (zie beslissing CGVS), dient te worden vastgesteld dat ook aan uw vermeende verblijf in Paghman bij uw "adoptiefouders", geen enkel geloof kan worden gehecht.

U verklaarde dat u uit een conservatieve familie van talibanaanhangen stamt, uit een klein dorp in een van de meest conservatieve provincies van Afghanistan (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 6). Het is dan toch zeer opmerkelijk dat deze mensen een van hun twee zonen afstaan aan de zus van uw "biologische vader", die in Paghman woonde en met wie ze verder louter telefonisch contact hadden (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 4-5). U zou uw echte familie nooit gezien hebben (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5), hoewel u naderhand wel verklaarde dat u ze een keer hebt gezien (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 6). Pas na de dood van uw tante, zou uw moeder plots opgedoken zijn om u mee te nemen naar Kunar, waar u dan problemen kreeg met de taliban (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5). Dit alles is wel zeer merkwaardig.

Over uw activiteiten in Paghman legde u weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo beweerde u dat u daar niks deed, u ging niet naar school (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5). Uw activiteiten blijken zich beperkt te hebben tot "soms boodschappen doen" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5). Toen u de vraag werd gesteld of u een beroep had, antwoordde u: "Wie?"; "U, toen u in Paghman leefde"; "Ik?"; "Ja?"; "Nee, ik heb het toch gezegd: ik heb niet gewerkt, ik deed alleen soms de boodschappen, is dat niet voldoende?" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5). Het is alleszins zeer weinig. Opmerkelijk is verder ook dat u als jongeman ook geen verder plan had voor de toekomst toen u in Paghman leefde en het er zelfs niet over had met uw "adoptiefouders" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5). U meende rotbedorven te zijn en alles van uw "adoptiefouders" te hebben gekregen (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5). "Niks", behalve boodschappen, is overigens ook wat u heeft gedaan gedurende de twee jaar dat u dan nog in Kunar bij uw "biologische ouders" zou geleefd hebben (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 7). Dit alles is hoogst onwaarschijnlijk en het feit dat u geen duiding kan geven over uw specifieke activiteiten en plannen in de regio's waar u meent te hebben verbleven, maakt uw profiel nog ongeloofwaardiger.

Bij de 'talibanachtergrond' van uw familie kunnen een heel aantal vraagtekens geplaatst worden. Uw "adoptiefouders" hadden telefonisch contact hadden met uw "biologische ouders" en waren op de hoogte van hun activiteiten voor de taliban (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 6). Opmerkelijk genoeg hadden noch u, noch uw biologische ouders hierover ooit gesproken of zich hierover een mening gevormd. Toen u de vraag werd gesteld of ze wisten dat uw familie zich inliet met de taliban, antwoordde u: "Ja, ze hadden me dat gezegd" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 6). Toen u dan gevraagd werd wat u daarvan vond, antwoordde u: "niks" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 6).

Dit is wel zeer opmerkelijk. Nog opmerkelijker en illustratief voor uw weinig coöperatieve houding tijdens het gehoor waren uw antwoorden op de daaropvolgende vragen. "Wat vonden zij daarvan?" "Hoe kan ik dat weten, ik kan hun gedachten niet lezen, als je met iemand contact hebt, dan weet je wie dat is en zo, ik kan ook jouw gedachten toch niet lezen en jij kan mijn gedachten toch niet lezen." "Maar u zegt dat ze u zeiden dat uw familie bij de taliban is, ze hebben daar blijkbaar over gesproken, hebben ze niks gezegd?" "Niemand wil zich moeien, iedereen heeft zijn eigen problemen, ik kan toch niet zeggen waarom doe je dit of dat, dat is hun probleem. Bijvoorbeeld je werkt op het Commissariaat, niemand kan je verwijten dat je daar werkt, dat is toch jouw keuze." (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 6). Dat over een dergelijk gewichtig onderwerp als de betrokkenheid van uw biologische familie bij de taliban niets gezegd wordt, is wel zeer opmerkelijk.

Ook het feit dat u uit uw – naar eigen zeggen – "rotbedorven" leven in Paghman stapt, waar u overigens veel vrienden had, is opmerkelijk (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 5-6). U was op dat moment een jongeman van tenminste 18 jaar oud toen u naar Kunar trok. U vertrok immers begin 2008 uit Afghanistan (zie verklaring DVZ, eerste asielaanvraag) en medisch onderzoek wees uit dat u op 3 juni 2008 zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,6 een minimumleeftijd is (zie administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 7). Dat u dan naar een klein dorp in Kunar zou trekken, om bij een conservatieve familie te leven die u amper kende, waarmee u slechts moeizaam kon communiceren, is hoogst onwaarschijnlijk.

Over de talibanactiviteiten van uw vader wist u overigens niet al te veel te vertellen. U verklaarde dat hij "werkte bij de taliban" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 7), maar wat precies zijn functie was, wist u niet. Toen u de vraag werd gesteld, antwoordde u: "Wat doet een talib? Die vecht, hé, in de oorlog. Mevrouw, je stelt een vraag en bijvoorbeeld een soldaat in België, wat doet die, dat weet u toch?" (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 7). Dat u zijn activiteiten niet verder kan duiden, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit dit alles volgt dat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in Paghman te hebben geleefd bij "adoptiefouders" tot uw vertrek naar Kunar, waar u dan geleefd zou hebben bij uw "biologische familie" gedurende twee jaar. U biedt het Commissariaat-generaal met andere woorden nog steeds geen zicht op uw werkelijke profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten, waardoor u de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. Om deze redenen en de argumenten die hierboven werden aangegeven kan ook aan uw asielaanvraag dat zich in uw beweerd regio van herkomst afspeelt geen enkel geloof worden gehecht.

De documenten die u neerlegde, wijzigen niets aan bovenstaande observaties. U legde een Afgaans paspoort voor. Om dit te verkrijgen, heeft u aan de Afgaanse ambassade in België een kopie gegeven van uw taskara, een formulier ingevuld, een half uur/drie kwartier daar gezeten en 26 euro betaald (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 3). Een gesprek of zo heeft u niet gehad om het paspoort te verkrijgen (gehoorverslag CGVS dd 25/02/2011, p. 3). Los van het feit dat u dit paspoort blijkbaar zonder erg diepgaand onderzoek heeft verkregen, bewijst het geenszins dat u werkelijk de laatste jaren in Paghman of Kunar zou verbleven hebben en het doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Wat betreft de kopieën van de brieven die u neerlegde in het kader van uw derde asielaanvraag, dient erop gewezen te worden dat deze reeds uitvoerig werden besproken in het kader van deze aanvraag en dat deze geen enkele bewijswaarde hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Verzoeker voert tenslotte een manifeste appreciatiefout aan.

2.1.1. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en betoogt in essentie dat hij steeds gesteld heeft afkomstig te zijn uit de provincie Kunar dewelke op de lijst staat. Verzoeker beaamt in de huidige aanvraag toegegeven te hebben eigenlijk lange tijd in de provincie Kaboel te hebben gewoond in het district Paghman. Ook dit district staat op de lijst zodat hij er geen voordeel uithaalt dit toe te geven. Verzoeker begrijpt niet waarom hij niet geloofd wordt door de Commissaris-generaal en meent dat hij geen reden heeft te liegen over het feit dat men hem pas na de dood van zijn 'moeder' verteld heeft dat het eigenlijk zijn tante was en zijn moeder nog in leven was. Verzoeker stelt zich tevens de vraag hoe men de geloofwaardigheid van een verblijf in een bepaald gebied kan checken door te peilen naar de mening van zijn oom en tante over de talibanactiviteiten van zijn vader. Bovendien, zo stelt verzoeker, is het niet ongeloofwaardig, in de Afgaanse context, dat zijn tante, een Afgaanse

plattelandsvrouw, werkelijk geen mening had over die activiteiten, of ze minstens niet heeft uitgesproken, omdat een vrouw niet de gewoonte heeft in Afghanistan om een mening over zulke zaken te uiten.

Verzoeker verwijst naar de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag waaruit blijkt dat geen geloof gehecht werd aan zijn recent verblijf en stelt dat in de huidige beslissing deze motivering plotseling verdwenen is en het recente vertrek niet meer mee speelt. Verzoeker vraagt zich dan ook af of het Commissariaat-generaal zijn motivering heeft aangepast naar aanleiding van de recente rechtspraak van de Raad.

Verzoeker betoogt voorts dat de algemene situatie in het land van herkomst volstaat om subsidiaire bescherming te krijgen en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker meent dat de asielinstanties hun wettelijke taak niet vervullen.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker geen zicht biedt op een eventueel verblijfsstatuut in derde landen stelt verzoeker dat deze motivering manifest onredelijk is nu zijn Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt en niet verwacht kan worden dat hij bij alle landen van de wereld een bewijs gaat vragen dat hij daar werkelijk geen verblijfsstatuut heeft. Verzoeker benadrukt dat rekening moet gehouden worden met het feit dat hij zijn paspoort voorlegt en verwijst naar diverse rechtspraak van de Raad die verzoeker tegenstrijdig acht. Verzoeker benadrukt dat indien er twijfels zijn over de authenticiteit van het paspoort er klacht dient te worden ingediend wegens valsheid in geschrifte. Verzoeker meent dat de rechtspraak is geëvolueerd naar een vermindering van bescherming, dit terwijl de situatie in Afghanistan erop achteruit gaat. Door zich te richten op het geloofwaardigheidsonderzoek wordt de nood aan bescherming helemaal niet meer onderzocht.

Verzoeker meent tenslotte dat een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn. Volgens verzoeker is het antwoord op de in het verzoekschrift opgenomen vraag essentieel voor een correcte toepassing van de subsidiaire bescherming.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad benadrukt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van het door verzoeker aangevoerde middel met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. Evenwel merkt de Raad op dat zij, gelet op de volheid van rechtsmacht, bevoegd is alle objectieve gegevens van het dossier in rekening te brengen, welke relevant zijn voor de beoordeling van het asielrelaas. Bij de beoordeling van de zaak houdt de Raad dan ook rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. De respectievelijke weigeringsbeslissingen die genomen werden door de commissaris-generaal, werden in arrest nr. 18.934 op 20 november 2008 en arrest nr. 38 028 van 29 januari 2010 door de Raad bevestigd. Het gezag van gewijsde van deze arresten omvat de vaststelling dat verzoekers beweerde afkomst en verblijf in Kunar bedrieglijk is doordat hij niet op de hoogte bleek van het dagelijkse leven en verschillende opvallende en ingrijpende

gebeurtenissen die zich daar in die periode afspeelden. De Raad is gebonden door deze arresten en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vierde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen. Deze betreffen een paspoort en een attest afgeleverd door de Afghaanse ambassade te België. In het attest wordt duiding gegeven over de gebruikte naam op het paspoort.

2.4. De instanties die bevoegd zijn om over een asielaanvraag te beslissen dienen in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Op de asielzoeker rust de plicht om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en de asielinstanties mogen van hem correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Door de bij zijn huidige en tevens vierde aanvraag nieuwe bijgebrachte documenten kan niet zomaar worden aangenomen dat de feiten waarvan verzoeker eerder melding maakte opeens geloofwaardig zouden zijn geworden. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenuen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, naast het feit dat reeds werd vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan het vermeende verblijf van verzoeker in Kunar, ook aan het vermeende verblijf van verzoeker in Paghman geen geloof kan worden gehecht. Immers is het niet geloofwaardig dat een conservatieve familie hun zonen zou afstaan aan een tante waarmee slechts telefonisch contact bestond en dat de moeder van verzoeker plots na de dood van zijn tante opdook om hem mee te nemen naar Kunar. Voorts blijft verzoeker in gebreke duiding te geven over zijn precieze activiteiten in Paghman en Kunar, is het merkwaardig dat er over een gewichtig onderwerp als de betrokkenheid van verzoekers biologische familie bij de taliban niet gesproken werd, kan verzoeker weinig vertellen over de talibanactiviteiten van zijn vader en kan geen geloof gehecht worden aan een terugkeer van verzoeker naar een conservatieve familie in Kunar waarmee hij nauwelijks kon communiceren nu hij op dat ogenblik reeds meerderjarig was en beweerde een rotbedorven leven met veel vrienden te hebben in Paghman. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat dergelijke verklaringen geen zicht bieden op het werkelijke profiel van verzoeker, zijn verblijfplaatsen, eventuele verblijfsstatuten in derde landen of de redenen waarom hij deze landen verlaten heeft. Verzoekers betoog dat men zich de vraag kan stellen waarom geen geloof gehecht wordt aan zijn verhaal kan, gelet op de omstandige motivering zoals in de bestreden beslissing uiteengezet, niet bijgetreden worden.

Waar verzoeker kritiek uit op het motief dat het niet geloofwaardig is dat zijn oom en tante geen mening hadden over de taliban activiteiten van zijn vader en meent dat hieruit niet afgeleid kan worden dat hij niet verbleven heeft te Paghman, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

Verzoeker stelt dat niet getwijfeld wordt aan zijn Afghaanse nationaliteit en dat zijn nationaliteit trouwens aangetoond wordt door het voorleggen van een Afghaans paspoort.

Het feit dat verzoeker een Afghaans paspoort neerlegt bij zijn vierde asielaanvraag kan de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. Immers, zoals de commissaris-generaal motiveert en de Raad deze motivering bijtreedt, bewijst dit paspoort geenszins dat verzoeker verbleven heeft in Paghman en/of Kunar, los van de vaststelling dat verzoeker het paspoort zonder diepgaand onderzoek blijkt verkregen te hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk het neergelegde paspoort in overweging heeft genomen bij zijn besluitvorming.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet recent uit Afghanistan komt, besluit de Raad dat verzoeker weliswaar een Afghaans paspoort indient, waar overigens de nodige vraagtekens bij geplaatst kunnen worden (zie voorgaande paragraaf) doch dat hij het door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, met name dat hij afkomstig zou zijn uit Paghman en Kunar, onmogelijk maakt om zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in te schatten en derhalve zijn nood aan internationale bescherming te onderzoeken. Immers, de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land

of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Paghman / Kunar aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Dergelijke plicht staat niet gelijk aan het eisen van een 'onmogelijk bewijs' zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift. Indien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

Waar verzoeker meent dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan verzoeker niet gevolgd worden. Verzoeker moet immers enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS, 29 november 2007, nr. 177.396). Verzoeker maakt evenwel zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn verblijf in Paghman en Kunar. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van verzoeker kan de subsidiaire bescherming niet worden verleend.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.5. Verzoeker is van oordeel dat een prejudiciële vraag dient gesteld aan het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn, en meer bepaald:

“Rekening houdend met het arrest in algemene vergadering RvV 45397 waarin gesteld wordt dat de vervolgingsvrees en het reële risico enkel ten gronde beoordeeld moet worden t.o.v. het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft en de concepten ‘derde veilig land’ en ‘reëel vestigingsalternatief’ in de Belgische rechtsorde geen wettelijke grond hebben, en in het geval de nationaliteit van de asielzoeker in casu niet betwist wordt; kan een asielzoeker dan het statuut van de subsidiaire bescherming o.b.v. artikel 15 (c) Kwalificatierichtlijn geweigerd worden – op een richtlijnconforme manier – zonder dat een onderzoek ten gronde gevoerd wordt naar het reële risico op ernstige schade dat hij loopt bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, louter omdat hij zijn recent verblijf niet afdoende aannemelijk kan maken?”

Kan om diezelfde reden (de onzekerheid over het recente verblijf) op richtlijnconforme manier de subsidiaire bescherming geweigerd worden met als enige argument dat daardoor het interne vluchtalternatief niet kan onderzocht worden, terwijl de betrokken wel door de DVZ gedwongen teruggevoerd dreigt te zullen worden naar het land van zijn onbetwiste nationaliteit, ondanks de in haar hoofde gerezen onzekerheid over zijn exacte recente verblijf in dat land en bijgevolg over het al dan niet voorhanden zijn van een IVA?”

Het stellen van een prejudiciële vraag in deze is evenwel niet nodig nu het antwoord op deze vraag bij voorbaat duidelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd werden omdat hij zijn beweerde verblijf in Paghman/Kunar hoegenaamd niet aannemelijk heeft gemaakt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan slechts worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, valt.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, hetwelk de omzetting in Belgisch recht bij wet van 15 september 2006 vormt van artikel 8 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, bepaalt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad verwijst in deze ook naar de considerans van het Europees Hof van Justitie in het arrest Elgafaji waar deze stelt: *“Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt {...}”* (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vlucht naar België verbleef, is bijgevolg van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten inderdaad beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongelooftwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek in Afghanistan waar er een risico op ernstige schade bestaat of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER